

STEPHEN
KING
HOLLY

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

17 OCTOMBRIE 2012

1

Este un oraș vechi și nu mai arată chiar atât de bine, cum nici lacul alături de care a fost construit nu mai atrage prin pitorescul lui, dar i-au rămas niște porțiuni încă destul de drăguțe. Probabil că aceia care locuiesc aici de multă vreme ar fi de acord că zona cea mai frumoasă este Sugar Heights, iar Ridge Road este cea mai frumoasă stradă care o străbate, coborând panta lină dintre Bell College of Arts and Sciences și Parcul Deerfield, aflat la vreo trei kilometri depărtare. În drumul său, Ridge Road trece pe lângă multe case aspectuoase, unele aparținând profesorilor, altele, unora dintre oamenii cu succes în profesiile practicate – medici, avocați, bancheri și, în vârful acestei piramide, directori de firme. Majoritatea acestor case au o arhitectură victoriană, sunt impecabil zugrăvite, au bovine și o mulțime de ornamente rafinate.

Parcul unde se termină Ridge Road nu este la fel de mare ca acela tolănit în inima Manhattanului, dar nici nu-i cu mult mai mic. Deerfield este mândria acestui oraș, iar municipalitatea a angajat un întreg pluton de grădinari care să aibă grijă de el și să-l facă să arate absolut superb. Sigur, ar trebui să vorbim și despre zona de vest a orașului, de lângă Red Bank Avenue – o zonă neîngrijită, botezată de localnici Hățișul, unde, după lăsarea întunericului, poți să dai

peste persoane care vând sau sunt în căutare de droguri și unde se mai întâmplă uneori să aibă loc și jafuri. Însă Hățișul nu ocupă decât trei acri din cei șapte sute patruzeci ai locului. Restul terenului este acoperit cu iarbă și flori și e plin de alei pe unde se plimbă îndrăgostiții și unde sunt bănci pe care stau vârstnicii ca să-și citească ziarele (astăzi, mai ales de pe dispozitive electronice) și femeile se adună la bârfe, câteodată făcând-o chiar în timp ce-și leagăna bebelușii în cărucioarele lor scumpe. Acolo sunt două iazuri. Uneori ai să vezi bărbați în toată firea, alături de băieți, plimbându-și bărcuțele teleghidate. Pe celălalt, ai să vezi cum plutesc lebedele și rațele de colo-colo. De asemenea, acolo este amenajat și un loc de joacă pentru copii. De fapt, poți găsi tot ce vrei în locul acela, mai puțin un ștrand. Din când în când, consiliul local ia în discuție și această chestiune, dar punerea ei în practică este amânată de fiecare dată. Din cauza cheltuielilor prea mari, evident.

Această seară de octombrie este mai caldă decât în mod normal, dar o ploaie mărunță i-a ținut în casă pe toți împătimitii de jogging. Pe toți, cu excepția unuia singur. Acesta este Jorge Castro, angajat ca suplinitor la facultate, unde predă cursuri de creație literară și de literatură latino-americană. În pofida specializării lui, Jorge este născut și crescut în Statele Unite și îi place să le spună oamenilor că-i la fel de american ca plăcinta cu *manzana*¹.

În iulie, a împlinit patruzeci de ani și atunci și-a dat seama că nu se mai poate amăgi spunându-și că este același tânăr leu care avusese un succes efemer cu primul lui roman publicat. Când faci patruzeci de ani înseamnă că a venit momentul să nu-ți mai faci iluzii că ai mai fi ceva – orice – „tânăr“. Dacă te amăgești în continuare – dacă nu te duce capul și ești în stare să subscrii unei asemenea idioțenii ca actualizarea sinelui, care zice că „patruzeci de ani înseamnă doar douăzeci și

---

¹ „Măr“, în limba spaniolă, în original (n. tr.).

cinci în epoca noastră“ –, o să te pomenești că o s-o iei la vale. La început, doar un pic, apoi un pic mai mult. Și, pe neașteptate, te trezești că ai și făcut cincizeci și îți atârână burdihanul peste curea și ai dulăpiorul din baie plin cu pastile care îți reduc nivelul colesterolului. La douăzeci de ani, trupul tău este milos și îți iartă toate nebuniile. La patruzeci, iertarea este limitată – și asta, în cel mai fericit caz. Jorge Castro nu-și dorea să împlinească cincizeci de ani și să constate abia atunci că a ajuns unul dintre nenumărații americani leneși și mocofani.

Neapărat trebuie să începi să ai grijă de tine atunci când faci patruzeci de ani. Trebuie să-ți ții toate mecanismele în funcțiune pentru că nu le poți returna ca să-ți iei unele noi. Prin urmare, Jorge bea în fiecare dimineață suc de portocale (pentru potasiu), apoi mănâncă și niște fulgi de ovăz (pentru antioxidanți) și se atinge de carne roșie doar o dată pe săptămână. Dacă i se face foame, deschide o cutie cu sardele. Sunt bogate în Omega-3 (și foarte gustoase!). Dimineața face niște exerciții simple și seara iese la jogging – fără să exagereze și fără să încerce să se dea mare, ci doar atât cât să-și aerisească plămânii bătrâni de patruzeci de ani și să-și ajute inima (de aceeași vârstă, desigur), să se grozăvească (puls în stare de repaus: 63 pe minut). Jorge își dorește să arate și să se simtă ca de patruzeci de ani abia atunci când va împlini cincizeci. Numai că soarta se amuză să facă farse pe seama amărăților de muritori. Jorge Castro nici măcar patruzeci și unu de ani nu va mai apuca.

2

Programul lui, de la care nu se abate nici măcar într-o seară ploioasă, este să alerge până în parc de la casa pe care o împarte cu Freddy (mă rog, este a lor atât timp cât îl vor mai ține să predea la facultate), casă situată la vreo șase sute de metri depărtare de locul

lui de muncă. Odată ajuns în parc, face câteva exerciții ca să-și mai întindă coloana, bea puțină apă minerală cu vitamine (pe care o ține în borsetă) și se întoarce acasă. Firește, tot într-o alergare ușoară. Ploaia asta este chiar revigorantă, plus că acum nu există alți oameni care să facă jogging sau să se plimbe sau să meargă cu bicicleta, obligându-l să facă slalom printre ei. Cei mai afurisiți sunt bicicliștii, care se cred stăpânii locului și, prin urmare, își închipuie că au tot dreptul să circule pe trotuare, nu pe carosabil, chiar dacă străzile sunt prevăzute cu piste pentru biciclete. În această seară, *el* este stăpânul locului. Nici măcar nu mai trebuie să-și salute vecinii ieșiți la aer pe terasele lor vechi, dar încă frumoase; ploaia i-a închis pe toți în case.

Cu o singură excepție: bătrâna poetă. Și-a pus un hanorac gros ca să-i țină de cald, deși afară sunt aproape cincisprezece grade la opt seara. Dar doamna este sensibilă la frig, pentru că a slăbit și nu are acum decât vreo patruzeci și opt de kilograme (doctorul ei o ceartă mereu pe tema asta). Însă umezeala o deranjează și mai mult decât frigul. Dar nu se dă dusă în casă, pentru că aceasta este seara în care va scrie o poezie – sigur, cu condiția să poată întredeschide ochii inspirației. Din vară n-a mai scris nimic și vrea să-și pună mintea la treabă ca nu cumva să-i ruginească. Trebuie să scrie ceva care să o *reprezinte*, așa cum spun câteodată studenții ei. Însă mult mai important este faptul că aceasta ar putea să fie o poezie *foarte* bună. Poate chiar una *necesară*.

Și trebuie neapărat să înceapă cu descrierea ceții încolăcite în jurul felinarelor de pe cealaltă parte a străzii, ceață care apoi va pluti mai departe până va ajunge la *marea taină* – cum îi plăcea ei să spună. Iar marea taină este esențialul. Ceața formează halouri care abia dacă se mișcă, halouri argintii, minunate. Numai că ea nu vrea să folosească cuvântul *halouri*, pentru că este cuvântul la care se așteaptă toată lumea, este cuvântul folosit doar de cei care se

mulțumesc cu puțin. Aproape un clișeu. Dar *argintii...* sau poate *argintul lor...*

Gândurile îi sar puțin de pe șine, doar atât cât să vadă un tânăr (la optzeci și nouă de ani, și se pare foarte tânăr un bărbat de patruzeci) deplasându-se tropa-tropa pe celălalt trotuar. Îl știe: este scriitorul ăla care predă la facultate și care-l ridică în slăvi pe Gabriel García Márquez¹. Din cauză că are părul ăla lung și negru și tuleiele alea de le zice „mustață“, bătrânei poete îi aduce aminte de fermecătorul personaj din *Princess Bride*²: „Numele meu este Inigo Montoya. Mi-ai ucis tatăl. Pregătește-te să mori!“ Poartă o canadiană galbenă, cu o dungă reflectorizantă pe spate și niște hamleți din ăia de alergare, ridicol de strâmți. Și fuge mâncând pământul, ar fi spus mama bătrânei poete. Sau cu iuțea fulgerului.

Nu știe de ce, dar alergarea ritmică a tânărului o duce cu gândul la bătăile de clopot și se uită din nou la felinarele de pe cealaltă parte a străzii. Îi vine o idee: *Alergătorul nu aude clinchetul argintului de deasupra./ Sunt mute clopotele-acestea.*

Nu, nu-i bine, pentru că nu rimează, dar tot este un început. A reușit să întredeschidă ochii inspirației. Acum trebuie să intre în casă, să-și ia caietul și să se apuce de scris. Dar mai rămâne afară câteva clipe, privind la cercurile argintii care se rotesc în jurul felinarelor. *Halouri*, își zice ea. *Nu pot să folosesc cuvântul ăsta, dar exact așa arată, fir-ar ele să fie!*

Mai zărește o dată luciul galben al canadienei purtate de alergător, înainte să dispară în întuneric. Bătrâna poetă se ridică cu greu

---

¹ Gabriel García Márquez (1927–2014) – scriitor columbian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1982, autor al romanului *Un veac de singurătate* (n. tr.).

² Roman al lui William Goldman (1931–2018) (n. tr.).

de pe scaun, se strâmbă când o săgetează durerea din șolduri, după care, cu pași șovăitori, de om foarte în vârstă, se duce înapoi în casă.

3

Jorge Castro accelerează puțin. Se simte revigorat, trage mai mult aer în plămâni, i-a crescut nivelul endorfinelor. Drept în fața lui este parcul, cu felinarele acelea de modă veche, care răspândesc o lumină galbenă și enigmatică. Vede parcare micuță de lângă locul de joacă acum pustiu. În parcare nu mai este decât o dubiță cu ușa laterală deschisă. Pe acolo iese o rampă al cărei capăt exterior se sprijină pe asfaltul ud. Lângă ea se află un scaun cu roțile în care stă un bărbat în vârstă. O femeie – tot destul de vârstnică – stă în genunchi și pare că încearcă să repare ceva la scaunul ăla.

Jorge se oprește, se apleacă și se sprijină cu mâinile pe genunchi. Așteaptă să-și recapete suflul, timp în care se uită mai atent la dubiță. Plăcuța de înmatriculare din spate este colorată în albastru și alb și are desenat pe ea un scaun cu roțile, simbol pentru persoanele cu dizabilități locomotorii.

Femeia, care poartă o haină matlasată și are capul acoperit cu un batic, se uită la el. În primul moment, Jorge nu-și dă seama dacă o cunoaște – nu-i cine știe ce lumină în parcare asta micuță.

— Bună ziua! Aveți probleme?

Femeia se ridică. Bătrânul din scaunul cu roțile îi face un semn anemic din mână. Bătrânul este îmbrăcat cu un pulover și are pe cap o șapcă din stofă.

— Ne-a murit bateria, răspunde femeia. Domnul Castro, da? Jorge?

Acum o recunoaște și el. O cheamă Emily Harris și este profesoară de literatură engleză... sau a fost; probabil că acum este deja la

pensie. Iar bărbatul este soțul ei, de asemenea profesor. Nu știa că Harris este invalid, pentru că nu-l prea vedea pe la facultate – lucrează la o altă catedră, într-o altă clădire – dar, parcă, ultima oară când s-a întâlnit cu el, bătrânul mergea pe propriile picioare. Pe femeie Jorge o vede destul de des la diferite reuniuni și evenimente culturale organizate de facultatea lui. Și are el impresia că nu-l prea înghite, mai cu seamă după ședința de catedră unde s-a luat în discuție problema atelierului de poezie, care a și fost desființat cu acea ocazie, în urma unor dezbateri cam înfierbântate.

— Da, eu sunt, zice el. Mi se pare că ați dori să ajungeți cât mai repede acasă, la căldură, și să scăpați de ploaie.

— Tare bine ar fi! spune domnul Harris.

Sau poate încă predă, și atunci ar trebui să i se zică „domnul profesor Harris“. Puloverul de pe el este subțire și bătrânul domn cam tremură de frig.

— Crezi că poți să mă împingi în sus pe rampa aia, puștiule?

Tușește, își drege glasul. Soția lui, atât de distantă și de autoritară în ședințele de catedră, i se pare acum puțin cam tulburată și depășită de situație. Deznădăjduită. Jorge se întrebă de cât timp stau cei doi aici și de ce femeia nu a sunat pe nimeni ca să ceară ajutor. *Poate nu are telefon mobil*, își explică el. *Sau poate l-a uitat acasă. Bătrânii sunt cam uituci*. Deși nu-i chiar atât de bătrână. Jorge nu crede să aibă mai mult de șaptezeci și un pic de ani. Dar soțul ei din scaunul cu rotile pare mai în vârstă.

— Vă ajut eu. Ați dezactivat frâna?

— Da, sigur că da, spune Emily Harris, dându-se la o parte ca să-l lase pe Jorge să apuce mânerul scaunului și să-l întoarcă cu fața la rampă.

Jorge este nevoit să-l dea în spate cu vreo trei metri, pentru că scaunele astea motorizate sunt destul de grele. Și în niciun caz nu vrea să-l împingă doar până la jumătatea rampei, iar acolo să se

blocheze și să fie nevoit să-l dea jos și s-o ia de la capăt. Sau, Doamne ferește, să-l răstoarne și să-l trântescă pe moș pe asfalt.

— Haide, domnule Harris! Ține-te bine, s-ar putea să te zgudui un pic.

Harris se apucă de barele rampei, iar Jorge observă abia acum cât de lat e în umeri bătrânul invalid. Parcă ar fi plin de mușchi pe sub puloverul ăla. Probabil că oamenii care nu-și mai pot folosi picioarele compensează într-un alt fel acest handicap. Jorge urcă rampa în viteză.

— Diii, Silver! strigă vesel domnul Harris.

Îi este foarte ușor să urce prima jumătate a rampei, dar apoi scaunul începe să-și piardă din inerție. Jorge se îndoaie de mijloc, se împinge cu spatele în el și îl urcă în dubiță. În timp ce își ajută astfel vecinii, îi trece prin minte un gând cam ciudat: plăcuțele de înmatriculare din statul lor sunt colorate în roșu și alb. Însă, cu toate că soții Harris locuiesc pe Ridge Road, la fel ca el (și o vede deseori pe Emily Harris trebăluind prin grădină), plăcuța de la mașina asta este colorată în *albastru* și alb, la fel ca la mașinile din statul de la vest de ei. Și mai este încă ceva ce nu se învârte rotund: nu-și amintește dacă a mai văzut vreodată dubița asta pe strada lor. În schimb, a văzut-o de multe ori pe Emily stând țeapănă la volanul unui Subaru mic și elegant, cu un auto-colant cu Obama pe bara din spa...

Dar acum ajunge în capătul rampei și e îndoit de mijloc la aproape nouăzeci de grade, îl dor brațele de cât a împins, i s-au deformat chiar și adidașii. Și, colac peste pupăză, îl mai înțepă și o gânganie în ceafă. Pare a fi una destul de mare, probabil o viespe, pentru că a început să-l ardă toată zona. Și acum are și un fel de reacție alergică. N-a mai avut așa ceva, dar există un început pentru toate și i se încețoșează brusc vederea și i se înmoaie brațele. Alunecă pe rampa udă și cade într-un genunchi.

Scaunul o s-o ia la vale și o să dea peste mine...

Nici vorbă de așa ceva. Rodney Harris apasă un buton, iar scaunul cu roțile intră în dubiță zumzând mulțumit. Harris sare din el, îl ocolește – ia te uită ce sprinten e acum! – și se uită la bărbatul căzut în genunchi pe rampă. Lui Jorge i s-au lipit de frunte câteva șuvițe de păr, iar ploaia îi curge șiroaie pe obraji ca transpirația după un efort mare. Acum se prăbușește cu fața în jos.

— Bravo! exclamă în șoaptă Emily. Perfect!

— Ajută-mă! îi cere Rodney.

Soția lui, care și ea este încălțată cu adidași, îl apucă pe Jorge de glezne. Soțul ei îl apucă de brațe. Îl cară în dubiță. Rampa se retrage. Rodney (domnul profesor Harris) se așază pe scaunul din stânga. Emily se lasă în genunchi și leagă mâinile lui Jorge cu un colier din plastic, din acelea folosite pentru cabluri, deși probabil că nu ar fi nevoie de această măsură de precauție. Jorge doar me buștean (comparație cu care precis că bătrâna poetă nu ar fi de acord) și sforăie cam tare.

— În regulă!

Vocea lui Emily este stridentă din cauza entuziasmului.

— Am reușit, Roddy! L-am prins pe rahatul ăsta cu ochi!

— Nu vorbi urât, draga mea, spune Rodney, după care zâmbește. Dar, da, ai dreptate. L-am prins.

Pornește motorul dubiței, iese din parcare micuță și începe să urce panta.

Bătrâna poetă ridică ochii din caietul cu o roabă mică și roșie desenată pe copertă, vede dubița trecând prin fața casei, apoi se întoarce la poezia ei.

Dubița oprește în fața casei de la numărul 93, de pe Ridge Road, locuința a soților Harris de aproape douăzeci și cinci de ani. Este proprietatea lor, nu a facultății. Se ridică una dintre cele două uși ale garajului; dubița intră în spațiul din stânga; ușa garajului se

închide; se așterne din nou liniștea peste Ridge Road. Ceața se rotește în jurul felinarelor.

Formând halouri.

4

Încetul cu încetul, Jorge își recapătă cunoștința. Îl doare îngrozitor de tare capul, are gura uscată, îi bolborosește stomacul. Nu știe cât a băut, dar probabil că foarte mult, din moment ce are mahmureala asta fioroasă. Dar unde anume a băut? La vreo petrecere de la facultate? La vreun atelier de creație, unde i-a venit proasta idee să tragă la măsea ca în studenție? Oare s-a îmbătat după ultima ceartă cu Freddy? Dar parcă nu. Ceva nu se leagă.

Deschide ochii, pregătindu-se sufletește pentru explozia de durere pe care o va declanșa lumina puternică a dimineții în bietul lui cap maltratată, însă lumina este slabă. Este blândă și nu îl face să sufere și mai tare. Stă întins pe ceva ce seamănă cu un topper sau cu o salteluță de yoga. Vede alături o găleată din plastic, de spălat pe jos, probabil cumpărată de la unul dintre magazinele din lanțul Walmart sau Dollar Tree. Știe motivul pentru care este găleata acolo și, dintr-odată, simte ce probabil simțeau și cățeeii lui Pavlov când auzeau clopoșelul, pentru că doar ce se uită la găleata aia și imediat i se întoarce stomacul pe dos. Se ridică anevoie (dar cât poate el de repede) în genunchi și își vomită și mațele din el. Face o pauză, doar cât să tragă aer în piept de câteva ori, după care vomită din nou.

Acum parcă i se mai liniștește stomacul, numai că durerea de cap este atât de atroce, încât chiar crede că o să i se crape în două. Îi lăcrimează ochii, îi închide și așteaptă să-i mai treacă puțin migrena. Și chiar îi trece într-un final, numai că simte gust de vomă în gură și miros de rânced în nas. Fără să deschidă ochii, bâjbăie

prin jur după găleată și scuipă în ea până când i se pare că și-a curățat cât de cât gura.

Deschide ochii, ridică fruntea (cu foarte, foarte mare prudență) și vede niște gratii. Este închis într-o cușcă. Mare, dar tot cușcă. Dincolo de gratii este o cameră spațioasă și lungă. Probabil că becurile din tavan sunt conectate la un reostat, deoarece lumina este scăzută. Dar tot reușește să vadă pardoseala din beton, care i se pare atât de curată, încât nu l-ar deranja să mănânce de pe ea – bine, presupunând că ar putea să mai mănânce ceva acum. Jumătatea de cameră din fața cuștii este complet goală. În mijlocul ei este o scară. Cu o mătură cu coadă lungă sprijinită de trepte. Dincolo de scară se află un atelier de lucru, cu tot felul de unelte atârinate în cuie bătute în pereți și o masă cu un fierăstrău electric cu bandă. Jorge mai vede acolo și un fierăstrău circular – sculă tare bună și deloc ieftină. Câteva foarfeci de grădină de diferite mărimi. O mulțime de chei universale, înșirate meticolos în ordinea mărimii. Un șir de comutatoare cromate pe o masă de lucru de lângă o ușă care duce... undeva. Cam toate uneltele pe care le-ar strânge un bărbat căruia îi place să meșterească prin casă, și toate par bine întreținute.

Nu se vede nici urmă de rumeguș sub masa cu fierăstrăul. În spatele ei este un aparat pe care nu l-a mai văzut niciodată Jorge: mare, galben și pătrășos, aproape de mărimea unei unități exterioare de aer condiționat. Își zice că precis asta trebuie să fie, pentru că observă și un tub de cauciuc în peretele lambrizat, însă nu a mai văzut niciodată ceva asemănător. Dacă are scris pe el și marca firmei producătoare, probabil că este pe partea pe care el nu o vede.

Se uită în cușca în care este prizonier și se sperie. Nu de sticlele cu apă îmbuteliată Dasani, de pe marginea unei lăzi vopsite în portocaliu – pe care probabil ar trebui s-o folosească în loc de masă. Nu, cel mai tare îl înspăimântă cutia albastră din plastic, amplasată în colț sub tavanul înclinat. Este o toaletă portabilă, din

acelea folosite de invalizi când încă se pot da jos din pat, dar nu mai sunt în stare să ajungă până la baie.

Deocamdată, Jorge nu se simte capabil să se ridice în picioare, așa că se târăște până acolo și dă capacul la o parte. Vede că apa din vas este albastră și simte un iz atât de înțepător de dezinfectant, încât încep din nou să-i lăcrimeze ochii. Pune capacul la loc și merge în genunchi înapoi la salteluță. Oricât de vraiste i-ar fi mințile acum, tot poate să priceapă semnificația vasului acelaia: cineva are intenția să-l țină aici mai multă vreme. A fost răpit. Însă nu de vreun cartel de droguri, ca în romanul său *Catalepsie*; și nu se află nici în Mexic sau în Columbia. Pare absurd, foarte absurd, dar a fost răpit de doi profesori în vârstă, unul dintre ei fiindu-i chiar coleg. Iar, dacă acesta este subsolul casei lor, înseamnă că nu este prea departe de propria lui casă, unde Freddy probabil că stă în living și citește și bea o cană cu...

Dar nu. Freddy nu mai este acasă acum. A plecat după ultima lor ceartă. S-a înfuriat, așa cum îi stă în fire, și a plecat pur și simplu.

Se uită mai atent la gratiile încrucișate. Sunt din oțel și foarte bine sudate. Probabil că au fost făcute chiar aici, în acest atelier – pentru că precis nu există vreun magazin de unde să le comanzi, vreun magazin care să se numească „Celule de pușcărie pentru toată lumea“ sau ceva de genul ăsta. Însă par destul de zdravene. Pune mâinile pe una și încearcă s-o zgâlțâie. Nici nu se clintește.

Acum se uită la tavan și vede mai multe găuri mici făcute în panourile albe. Izolație fonică. Și mai vede ceva: un ochi de sticlă ațintit asupra lui. Jorge îl fixează și el cu privirea.

— Sunteți acolo? Ce vreți de la mine?

Nimic. Se gândește dacă n-ar fi bine să strige și să le ceară să-i dea drumul, dar la ce i-ar folosi? Oare închizi pe cineva într-o cușcă la subsolul casei (cu siguranță că-i subsolul) cu o găleată pentru vomă și o toaletă portabilă pentru alte treburi dacă ai de gând să dai fuga acolo la primul strigăt și să zici: *Scuze, scuze, am greșit?*

Îi vine să facă pipi – nu se mai poate ține nici măcar o secundă. Se apucă de gratii și se ridică în picioare. Alt fulger de durere prin cap, dar nu chiar la fel de rău ca atunci când s-a trezit. Se târăște până la toaleta portabilă, dă capacul la o parte și încearcă să facă. Nu poate, oricât de tare l-ar trece. Jorge este extrem de discret în legătură cu nevoile lui fiziologice – chiar și atunci când merge la câte un meci de baseball, evită toaletele publice. Plus că, acum, ochiul ăla de sticlă se holbează la el. Sigur, stă cu spatele, și asta îl ajută un pic, dar nu cine știe ce. Așa că se apucă să numere câte zile au mai rămas din luna în curs, apoi câte zile mai sunt până la Crăciun, dragul de *feliz navidad*, și chestia asta cu numărătoarea îi e de folos. Urinează aproape un minut, după care ia o sticlă cu apă. Își clătește gura și scuipă în apa cu dezinfectant, apoi bea restul.

Se întoarce la gratii și se uită la camera lungă: la jumătatea goală de lângă cușcă, la scară, la atelier. Privirea i se întoarce iar și iar asupra fierăstrăului cu bandă și a celui circular. Poate că un om închis într-o cușcă n-ar trebui să se uite la asemenea unelte, dar nu se poate abține. La fel cum nu se poate abține nici să-și imagineze scrâșnetul strident pe care l-ar scoate un asemenea fierăstrău atunci când mușcă din lemnul de pin sau cedru: *HHIIRRRRRRRR!*

Își amintește că alerga prin ploaia mărunță. Își amintește că era și ceață. Își amintește de Emily și de soțul ei. Își amintește cum l-au atras într-o cursă și apoi i-au injectat ceva. După care s-a făcut beznă și, când s-a trezit, se afla aici.

Dar de ce? De ce să facă așa ceva?

— Vreți să stăm de vorbă? strigă el la ochiul din sticlă. Sunt la dispoziția voastră. Spuneți-mi doar ce vreți de la mine!

Nimic. În încăpere este o tăcere mormântală, întreruptă doar de pașii lui vlăguiti și de *cling-lingul* pe care îl face cu verigheta de pe deget când o lovește de gratii. Nu este verigheta lui; nu este căsătorit cu Freddy. Nu încă și poate nu se vor căsători niciodată, după

cum merge relația lor. Verigheta aceasta i-a aparținut tatălui lui Jorge. I-a scos-o de pe deget la câteva minute după ce papi a murit la spital. Și o poartă el de atunci încoaie.

Oare de cât timp se află aici? Se uită la ceas, dar nu-l ajută cu nimic; este un ceas mecanic, din acelea pe care trebuie să le întorci – altă amintire de la tatăl său. Și s-a oprit la unu și un sfert. Habar n-are dacă-i vorba despre ora unu noaptea sau unu după prânz. Și nu mai ține minte când l-a întors ultima dată.

Soții Harris. Emily și Ronald. Sau Robert? Îi cunoaște, iar chestia asta nu-i de bine, nu?

Ar putea să nu fie de bine, își spune el.

Din moment ce nu are niciun rost să strige sau să urla într-o cameră izolată fonic – plus că efortul i-ar redeștepta durerea de cap, probabil mai cumplită decât înainte – se așază pe salteluță și așteaptă să se întâmple ceva. Așteaptă să coboare cineva și să-i explice ce naiba vor de la el.

5

Probabil că nu a trecut complet efectul tranchilizantului ăluia pe care i l-au injectat, pentru că Jorge adoarme din nou. Stă cu bărbia în piept și i se prelinge saliva printr-un colț al gurii. După ceva vreme, deși ceasul lui papi tot ora unu și un sfert o arată, se aude o ușă deschizându-se și cineva începe să coboare scara. Jorge deschide ochii, se uită în sus (alt junghi dureros, dar nu la fel ca înainte) și vede teniși negri, șosete scurte, pantaloni cafenii și eleganți. După care vede și un șorț de bucătărie înflorat. Emily Harris. Cu o tavă în mâini.

Jorge se ridică în picioare.

— Ce se întâmplă?

Femeia nu-i răspunde, ci doar se apropie la vreo șaizeci de centimetri de cușcă și pune tava jos. Pe ea este un plic maro și umflat, înfipt în capacul unui pahar din plastic, ca acelea din care îți bei cafeaua când ai de făcut un drum mai lung cu mașina. Lângă el este o farfurie plină cu ceva foarte scârbos: o bucată de carne de un roșu mult prea închis, care plutește într-o zeamă și mai închisă la culoare. Lui Jorge îi vine din nou să vomite doar uitându-se la ea.

— Dacă tu chiar crezi că am să mănânc aia, Emily, să știi că te înșeli.

Ea nu-i răspunde, ci ia mătura și împinge cu ea tava pe pardoseala din beton. În partea de jos a cuștii este o fantă cu o ușiță orizontală prinsă în balamale (*deci s-au gândit la toate*, își spune Jorge). Paharul din plastic se lovește de fanta înaltă doar de vreo zece centimetri, se răstoarnă, iar apoi tava intră în cușcă. Ușița se închide și femeia trage mătura de acolo. Bucata aia de carne care înoată în balta de sânge întunecat pare să fie ficat crud. Emily Harris se îndreaptă de spate, pune mătura la locul ei, se întoarce... și îi zâmbește. De parcă ar fi amândoi la cine știe ce cocktail afurisit.

— N-am de gând să mănânc aia, repetă Jorge.

— Ba da, spune ea.

Și urcă scara. Jorge aude cum se închide o ușă, apoi aude și un pocnet, probabil făcut de zăvorul tras ca s-o încuie. Lui Jorge îi vine să dea la rațe doar când se uită la ficatul ăla crud, dar întinde mâna și ia plicul din pahar. Înăuntru e ceva ce se cheamă Ka'Chava. Eticheta dă de înțeles că pulberea dinăuntru te ajută să-ți faci „o băutură bogată în nutrienți care îți trezește pofta de aventură“.

Numai că Jorge are impresia că, în ultima perioadă (cât o fi fost ea de lungă), a avut atâtea aventuri cât să-i ajungă pentru o viață, plus încă ceva pe deasupra. Pune pachetul la loc și se așază din nou pe salteluță. Împinge tava într-o parte fără să se uite la ea. Închide ochii.